

Горитъ ще я поематъ,
Долища ще я повторятъ,
И тжгата ми ще мине,
Тжгата, дѣдо, отъ сърце!
Пъкъ който иска да тегли —
«Тежко му» нима ще кажа?
Юнакъ теглото не търпи —
Ала съмъ думалъ и думамъ:
Блазѣ му, който умѣ
За честъ и воля да мъсти —
Доброму добро да прави,
Лещия съ ножа въвъ глава, —
Пакъ ще си викна пѣсенъта!

I

Кой не знай Чавдаръ войвода,
Кой не е слушалъ за него?
Чорбаджия ли изедникъ,
Или турскитѣ сердари?
Овчаръ ли по планината,
Или пъкъ клети сюрмаси!
Водилъ бѣ Чавдаръ дружина
Тъкмо до двайсетъ години,
И страшенъ бѣше хайдутинъ
За чорбаджии и турци;
Ала за клети сюрмаси
Крило бѣ Чавдаръ войвода!
Затуй му пѣе пѣсенъта
На Странджа-баиръ гората,
На Иринъ-Пиринъ трѣвата:
Мѣденъ имъ кавалъ приглаша
Отъ Цариграда до Сръбско,
И съ ясенъ ми гласъ жътварка